

élet és iskola, élet-iskola, életiskola, iskola és élet, iskola-élet, iskolaélet

Nyári nap a burai tanodában, malmozunk. Viktor – nomen non est omen – vesztésre áll. Kérlelően felnéz a játékrabláról: Ne verjen meg, játsszunk még! És ezzel feladja a leckét: úgy lépegetni, hogy minél tovább tartson a játék.

Rablórövizni tanulunk, a gyerekek kezdik meglátni a francia kártya négy formája közötti különbséget, tanulgatjuk a J-Q-K-A sorozatot. A próbakörben nézzük egymás lapjait, közösen gondolkozunk. A következő körben ebből kiindulva Vivi az öccse lapjaiba sandít, segít neki. Pikk nyolcas, pikk tízes. – Nekem van ilyen fekete szív kilencesem, átadhatom neki? - kérdezi, reménykedve, hogy a tekintélyszemély megengedi. Ettől kezdve így játsszuk: lehet lapokat cserélni egymás közt, ha a másiknak pont olyan van, ami egy sorozat lerakásához kéne.

Így tanulom tőlük, milyen az igazi kooperatív játék.

*

Nyár végi programok burai fiatalokkal, énekverseny, szavalóverseny, akadálypálya, Ki-Mit-Tud.

A második kis Flóra népdalt ad elő, rettenetes hamisan, a nagyok mégis tizből tíz pontot szavaznak meg neki biztatóan, komolyan csodálom ezeket a burai gyerekeket.

Zöld az erdő, zöld a hegy is, a szerencse jön is megy is, gondok kése kusu babám, éneklí Vivi. Ez úgy van igazából, hogy húsunkba vág. Mintha beledöfnél egy kést a karodba – győzködöm Vivit. Én ezt csak így tudom, mondja ő, elbizonytalanodva, mintha valami lehetetlent kérnék tőle. (Szárnyati Géza malacra, hát legyen, törődöm bele én). És Vivi énekel, úgy, hogy a hallgatósággal érezzük, valami igazán szépnek vagyunk a részesei. Tudja ő maga is, hogy amit most alkot, az érték, de egy kicsit túl magasan kezdi, ezért a cigány himnuszba néhány hamis hang kerül, olyan lesz, mint a keret, amiben együtt vagyunk: egy nyűglődős pályázat előírt tevékenysége (kötelezően megvalósítandó, ledokumentált, teljesítésigazol). És nincs, aki értene ehhez, aki kicsit csiszolni tudna Vivi technikáján, és megtanítaná rá, hogy amit énekel, az teljesen tiszta legyen.

Amira, az érzelmeit Tiktok-videók és népszerű, Facebookon terjedő idézetek kifejezéseibe öntő, s talán valóban akként átélő Amira NorB *Divatmajmok* c. számát adja elő, amit egy Koncz Zsuzsa-dal követ (honnét ismerheti?). Megdöbbenő, ahogyan Amira átadja magát ezeknek a szövegeknek és dallamoknak, ha gagyi, az ő előadása is divatmajmokodás lesz, ha viszont jó, akkor érték. Milyen felelősségünk lenne, hogy jó művekkel vegyük körbe őket. (Amira másnap szaval, azt is gyönyörűen, egy Aranyosi Ervin-verset, itt felénk az iskolák közötti szavalóversenyek közkedvelt szerzője ez a modernkori Szabolcska Mihály, egyszerű és tiszta nóta, gólyafészek, háztető, nincsen benne semmi, ámde az legalább érthető, ezt kapják tőlünk a gyerekek). Magától értetődő csendben ül a gyerekcsapat, hallgatjuk, amit Amira szinte átlényegülve előad nekünk: Hej tulipán, tulipán, Ez a hely az én hazám, Ide jöttem világra, Remélem, nem hiába.

Bozsik Viola kézírata, Tiszabura, 2019. augusztus

MAGYAR
PEDAGÓGIAI
TÁRSASÁG